

Jakoby nic

Marta Kubišová

Ze všech slov nám tu zbyl jen stín,
na dně sklenky trochu vína,
z lásky velký jen velké splín,
chladnej vítr koncem října.

Zejtra půjdem jakoby nic,
kam, kam, kam,
budem říkat jakoby nic,
vás já znám.

Konec lásky na jeden den,
přichází tam časně z rána,
dobrý den, já jsem ten a ten,
odkud jen znám toho pána.

Zejtra půjdem jakoby nic,
kam, kam, kam,
budem říkat jakoby nic,
vás já znám,
potkáme se jakoby nic, á á á.

Jen trochu slov, jen pár vět
a půjdem,
jen hodin pár, možná pět,
slastný den.

Že každý má svůj dům, svůj hrad
a svůj smutek, kde se ukrývá,
pár dotyků, něžnejch slov i láska,
jsme každý sám, úsměv tvůj je maska.

Jakoby nic ne, ne, ne, ne, ne, ne, nechci
nikdy být jako jenom žít.

Jsme v zajetí svejch citeček,
chladnoucí než horká láva,
slepý životnejch byteček,
místo květin černá káva.

Zejtra půjdem jakoby nic,
kam, kam, kam,
budem říkat jakoby nic,
vás já znám,
potkáme se jakoby nic, á á á,

Tak proto žil, proto vstával Rimbaud
a všichni cítí s ním,
láska kletbou copatý džíp
a znát a hrát a zpívat,
je v nás už jen hráz.

Tak proto dál ohni svou dlaň Van Gogh,
neb oheň zhas, nevidíme na krok,
kdopak být a žít a snít a říkat
láska kamasutru znáš,
když je z nás jen pláč.

Napapaný moc bříško máš,
proto neznáš větší tíhu,
blázen jsi neb cit vykrádáš,
zbytky potom topíš v líhu.

Zejtra půjdem jakoby nic,
kam, kam, kam,
budem říkat jakoby nic,
vás já znám,

Zejtra půjdem jakoby nic,
kam, kam, kam,
budem říkat jakoby nic,
vás já znám.